

VM - valtiovarainministeriö

Lausuntopyyntö komission ehdotuksista COM(2018) 812 final ja COM(2018) 813 final
(maksunvälittäjäasetus) mp

FA kannattaa sääntelyn tarkentamista

- Finanssiala ry kannattaa alv-petosten torjumista lainsäädännöllisin keinoin.
- Lainsäädännössä omaksuttujen keinojen tulisi olla oikeasuhteisia eikä niiden toteuttamisesta saisi aiheutua kohtuutonta kulurasitusta.
- Tämän vuoksi esitettyä sääntelyä tulisi tarkentaa niin, että tiedot säädetään kerättäväksi vain yhteen kertaan ja niiltä toimijoilta, joilla on täydellisimmät tiedot käytettävissään.

Aloitteen tarkoituksena on helpottaa verkkokaupan alv-petosten torjumista. Tämän toteuttamiseksi esitetään, että maksupalveluntarjoajien on säilytettävä rajat ylittävien maksujen tiedot ja raportoitava ne veroviranomaisille neljännesvuosittain. Finanssiala kannattaa hankkeen perusteluissa esille tuotuja päämääriä, mutta toivoo sääntelyä jatkokäsittelyssä tarkennettavan seuraavilta osin:

1 Sääntelyn kohteena olevat maksupalveluntarjoajat tulisi säädöstekstissä määritellä tarkemmin

Maksupalveluntarjoajat, joita uudet veloitteet koskevat, on esityksen COM(2018) 812 243 a artiklassa määritelty direktiivin (EU) 2015/2366 1 kohdan a-f alakohtien mukaisesti. Tämän määritelmän mukaisia maksupalveluntarjoajia osallistuu verkkokaupassa yhteen maksutapahtumaan yleensä useampia – tyypillisesti maksajan tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja (maksajan pankki), maksunsaajalle eli verkkokauppiaille maksunvälitystä tarjoava(t) yritys(et) sekä maksunsaajan tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja (maksunsaajan pankki).

Esityksen 243b artiklan 2. kohdan mukaan ”edellä 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta sovelletaan vain, jos molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät: (a) maksupalveluntarjoaja siirtää varoja yhdessä jäsenvaltiossa olevalta maksajalta maksunsaajalle, joka on toisessa jäsenvaltiossa, kolmannessa maassa tai kolmannella alueella; ...” Kyseinen määritelmä voi soveltua kaikkiin edellä mainittuihin maksupalveluntarjoajiin. Esityksen perusteluista voisi päätellä, että raportointivelvoite koskee nimenomaan verkkokaupassa maksunvälitystä tarjoavia maksupalveluntarjoajia, mutta tämä ei siis käy ilmi itse säädöstekstistä.

Mikäli raportointivelvoite koskisi kaikkia verkkokaupassa tapahtuvaan maksamiseen osallistuvia maksupalveluntarjoajia, tulisivat samaa maksua koskevat tiedot raportoiduksi useampaan kertaan. Tästä aiheutuisi todennäköisesti viranomaisille ylimääräistä hallinnollista taakkaa, kun eri lähteistä tulevia tietoja pitäisi yhdistellä.

Useampaan kertaan raportoitujen tietojen yhdistelemisen ja käytettävyyden kannalta ongelmallista olisi erityisesti se, että maksajan tai saajan tiliä pitävällä pankilla ei useinkaan ole kaikkia vaadittavia tietoja. Esimerkiksi maksunsaajan osoite on maksajan maksupalveluntarjoajan tiedossa ainoastaan, jos myös maksunsaaja on

saman maksupalveluntarjoajan asiakas. Näin ei ole kovinkaan usein; rajat ylittävissä maksuissa, jota sääntely koskee, vieläkin harvemmin. Korttimaksamisessa ei maksajan maksupalveluntarjoajalla myöskään ole tiedossaan saajan tilinumeroa tai muuta maksutilitunnistetta.

On myös otettava huomioon, että mikäli maksut tapahtuvat luotollisella kortilla, koko kortille kertynyt saldo laskutetaan yleensä kerran kuukaudessa, jolloin maksajan tilillä näkyy vain yksi kertasuoritus kyseiselle korttitoimittajalle. Varsinkin jos kyseessä on muun kuin maksajan pankin myöntämä kortti, ei maksajan pankilla ole tietoa laskun sisältämisestä yksittäisistä ostotapahtumista. Tilanne on maksajan pankin kannalta sama myös, jos ostos on ostettu rahoituksella (osamaksulla), koska rahoituksen tarjoaja eli tililtä tapahtuvan maksun maksunsaaja on useinkin joku muu kuin myyjä itse. Myös saajan tilinpitäjäpankille olisi yksittäisten korttimaksutapahtumien raportoiminen sääntelyehdotuksen ehdottomalla tarkkuudella mahdotonta, koska korttimaksujen hyvitykset tilille tapahtuvat useita maksuja sisältävissä erissä.

Myös maksunpalautusten raportointi olisi tiliä pitävälle maksupalveluntarjoajalle haasteellista. Tilisiirroissa palautukset hoidetaan erillisellä, pitkälti manuaalisella prosessilla, joten niiden tietojen yhdistäminen maksutapahtumiin raportointia varten vaatisi runsaasti työtä. Korttimaksujen osalta palautukset tapahtuvat maksunsaajan maksupalveluntarjoajan kautta.

Tiliä pitävän maksupalveluntarjoajan velvoittaminen tietojen toimittamiseen ei siis tuottaisi lisähyötyä viranomaisille. Raportoimisesta sen sijaan aiheutuisi myös näille toimijoille kuluja.

Täydelliset tiedot sekä maksuista että maksunsaajista ovat vain niillä maksupalveluntarjoajilla, jotka tarjoavat verkkokauppiaille maksamisen ratkaisuja. Tämän vuoksi sääntely tulisikin tarkentaa kohdistumaan vain näihin toimijoihin. Näin saadaan myös sääntelystä maksupalveluille sekä viranomaisille aiheutuva kokonaiskulurasitus pidettyä mahdollisimman pienenä.

2 Muita huomioita sääntelystä

Raportoinnille asetetun tapahtumien kynnyksirajan asettamisella (enemmän kuin 25 maksua samalle saajalle neljännesvuoden aikana) on pyritty rajaamaan ulkopuolelle yksityisissä tarkoituksissa tapahtuvat varojen siirrot. Kynnyksirajan seuranta kuitenkin todennäköisesti monimutkaistaa raportointia maksupalveluntarjoajan päässä ja sitä kautta lisää raportoinnista aiheutuvia kustannuksia. Tämän vuoksi tulisikin harkita, voisiko maksupalveluntarjoaja oman harkintansa mukaan raportoida myös sellaiset maksunsaajat, joille maksuja on vähemmän kuin 25.

Direktiivin 2006/112 EY muuttamista koskevan ehdotuksen COM(2018) 812 suomennoksessa on 243 d artiklan numero muuttunut 243 c:ksi, minkä vuoksi kahdella artiklalla on sama numero.

FINANSSIALA RY

Teija Kaarlela

Johtava asiantuntija